

steg $4\frac{1}{2}$ pCt., vilde han handle rigtigt, idet man maatte ansee $4\frac{1}{2}$ pCt. for nu at være den almindelige Rentefod, men jeg skal tillade mig at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa de Oplysninger, der foreligge i Departementsstibenden for 12te Marts d. A. Derester er der meddeelt Bevillinger til at betinge sig $4\frac{1}{2}$ pCt. for et Beløb af 3,714,000 Rd., medens der til at betinge sig Rente af 5 pCt. er meddeelt Bevillinger for et Beløb af 7,382,000 Rd. Naar vi saaledes tage disse samlede circa 11,800,000 Rd., som have været Gjenstand for Bevillinger, seer det jo snarere ud, som om 5 pCt. og ikke $4\frac{1}{2}$ pCt. var den almindelige Rente. Jeg troer forøvrigt ikke, at jeg vilde imødekomme eller tilfredsstille de Fordringer, der blive stillede til Indenrigsministeren, naar jeg vilde følge denne Regel. Mangfoldige ville, i Genhold til, hvad jeg her har oplyst, sige: man kan ikke faae Penge under 5 pCt., det er altsaa billigt, at man faaer Bevillingen til 5 pCt. uden Betaling, og vi have jo ogsaa hørt et æret Medlem udtale som sin Anskuelse, at det var det Duffeligste, at Indenrigsministeren vilde meddele alle Bevillinger uden Betaling. Efter min Mening er Betalingen ikke den største Byrde ved den hele Indretning; tværtimod bestaaer den deri, at man skal søge Bevilling. Dermed er der forbundet Skrivers, Oplysninger og Erklæringer, der skulle indhentes, hvilket paafører Laansøgeren større Byrder end det Beløb, han kommer til at erlægge af fra 2 til 16 Rd. — Jeg glemte før, da jeg havde Ordet, at udtale mig om de Uttringer, som vi før horte af et andet æret Medlem om, at Indenrigsministeren burde nægte Bevillinger til at svare en høiere Rente end den ordinaire. Jeg skal slutte mig til, hvad vi have hørt af den ærede Ordfører for Udvalget; jeg vilde ansee det for i allerhøieste Grad betænkeligt at nægte en Mand at svare en saadan høiere Rente. Jeg forudsæer, at i de allerfleste Tilfælde vilde Følgen deraf være, at Manden ikke kunde skaffe sig Pengene, og deraf vilde som oftest Følgen blive, at hans Giendom blev realiseret ved tvungen Auction. Man kan dog ikke gaae ud fra den Anskuelse, at det er Eigegyldighed og Letfindighed, som

gjør, at man er villig til at erlægge en saadan høiere Rente, eller antage, at man ved en Modstand fra en Ministers Side skulde faae Folk til at handle forsvarligt. — Den ærede Ordfører fastholdt Udvalgets Underændringsforslag under Nr. 5 om kun at bevilge 10,000 Rd. til Udvidelse af Stationsbygningen ved Hjørring, og han meente med Hensyn til det, jeg havde udtalt, at det maatte være billigere at indrette de vedkommende Localer i Hovedbygningen end at opføre en særlig Bygning. Ja, det er ganske vist ogsaa min Anskuelse, jeg troer, at dersom Finantsministeren skal blive tvungen til at opføre en særlig Bygning for at faae disse Localer, vil han blive nødsaget til at forlange af Rigsdagen et større Beløb end det, han nu har forlangt, 13,200 Rd. Om det kan lykkes at bringe Summen ned, er mig tvivlsomt, men hvad der staaer for mig som temmelig klart, er, at kan det ikke lykkes, men Post- og Telegraphvesenet maa opføre en særlig Bygning, paaføres der enten Statskassen en større Udgift, eller ogsaa ville disse Localer ikke blive indrettede saa hensigtsmæssigt, som man ellers kunde ønske at faae dem.

L. S. Larsen: Det synes, som om det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) vilde antyde, at der med Hensyn til Behandlingen af Gammelholm skulde fra Communes Side være misligholdte Forpligtelser. (Berg: Nei, ikke Forpligtelser!) Jeg har opfattet ham saaledes, at han vilde antyde, at der med Hensyn til Gammelholm var fra Communes Side ikke opfyldte Forpligtelser. Da den ærede Ordfører ikke i den Henseende har givet noget bestemt Svar, vil jeg tage Ordet derom. Det, som der her er Tale om, hører ikke til de Forretninger, der ere betroede mig, men jeg tør frit forsikre, at har Communen overtaget nogensomhelst Forpligtelse med Hensyn til Gammelholm, saa har den ogsaa opfyldt dem, forsaavidt Tiden og Betingelserne, som skulde være tilstede, maatte være komne, og hvis ikke, vil den opfylde dem, naar Tiden og Betingelserne komme. Den høitæredede Finantsminister vilde ikke have tilladt, at Communen i den Henseende forsømte Noget. Hvad